

Posledního kohouta jed' zase středem, není tak veliký, dá se to. No, a máš to za sebou.“ Poděkoval jsem.

Nad jezem jsme vykroužili parádní oblouk a vjeli do pekla. Z venku to tak divoce nevypadalo, ale vlny, kohouty, jazyky a jiné vodní útvary byly dvakrát větší než při pohledu ze břehu. Aspoň mně to tak připadalo. Přiznám se bez mučení, musel na mě být pohled pro bohy. Oči vytřeštěné, výraz totálního blba, zoufale jsem se držel pádla, netušil, kde je vpravo, kde je vlevo, natož abych si pamatoval kudy to podle Vydrýsových rad jet, loučil se v duchu s životem. Ještěže háček nemá oči vzadu, takže Zuzka mě neviděla a hrůze nepropadla. Jak jsme to mohli projet bez cvaknutí, dodnes nechápu. Nechápu taky, jak to mohl Vydrýs dát s takovým klidem. Na konci peřejí se mně mysl zas vrátila do tohoto světa, ze břehu se ozval potlesk. Už jsme byli v klidné vodě, když Zuzka zvedla pádlo nad hlavu na oslavu vítězství. Pak se asi chtěla otočit ke mně nebo co, protože provedla jakýsi nepředvídatelný pohyb a bác! Byli jsme tam. Začal jsem se hystericky chechtat, jako se hystericky chechtají lidé mdlejšího rozumu při prožití

skutečného či domnělého nebezpečí. Chechtala se Zuza i obecenstvo na břehu v domnění, že jsem ten cvak způsobil úmyslně. Nechal jsem je při tom. Zuzana mi skočila kolem krku a dala velikánskou pusu. Prý to byl parádní adrenalin, od teď ví, že na kormidle jsem mistr a nebála by se se mnou sjet i horší peřeje. Nechal jsem ji při tom. Pak jsme si všichni dali loka na leknutí a posunuli se k Harrachovce.

Na tábořišti Harrachovka to vypadá velice dobře. A nejen vypadá, taky to dobré je. Přistání a zaklajmování už je takřka rutinní záležitost. Nicméně občas se odněkud ozve: „Kde jsou spacáky?“ „Kams je dal, tam jsou.“ „No jo, jenže tam nejsou!“ „Tak hledej!“ Podobné to bývá se stanovými kolíky a tyčkami. Největší hit této činnosti byl zaznamenán u vedlejší party. „Tati, kde jsou tyčky ke stanu?“ „Jéžiši, já jsem je zapomněl v garáži!“ „A prkýnko na krájení cibule, to máš?“ „Jo, to mám.“ „No, tak to jsi mě uklidnil. Prostě nezapomínáš podstatné věci.“

Po čase se vše urovná a jde na pivo, někdy i večeri. Samozřejmostí jsou i hudební nástroje a slib personálu, že určitě nebudeme hrát